

ת"פ 9131/03/20 - מדינת ישראל נגד י.א.ע

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 9131-03-20 מדינת ישראל נ' א.ע.
בפני כבוד השופטת רבקה גלט

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד גינגולד

המאשימה

נגד

י.א.ע

ע"י ב"כ עוה"ד אבועאמר ובקויה

הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום

1. לנאשם מיוחסות שתי עבירות של תקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין התשל"ז-1977, וכן עבירה של חבלה חמורה, לפי סעיף 333 לחוק.

תיאור העובדות הוא כי ביום 28.4.19 בסמוך לשעה 20:30, עת ישב המתלונן א' בכניסה לביתו, הגיע לשם הנאשם שהוא דודו (אחי אביו), בעודו אחז מקל לטוריה ותקף אותו בכך שהיכה עם המקל בידו הימנית של המתלונן. למקום הגיע המתלונן ח' שהוא אחיו של א', והנאשם תקף אף אותו בכך שניגש אליו והיכה אותו באמצעות המקל בידו השמאלית של ח' באזור המרפק, וגרם לו שבר עם תזוזה מינימלית בקונדיל הרדיאלי של מרפק שמאל. באותן נסיבות הגיע למקום המתלונן י', שהוא אביהם של א' וח', ואחיו של הנאשם. הנאשם דחף את י' ובעט בגבו וברגליו.

2. הנאשם כפר בעובדות וטען כי לא הגיע למקום עם מקל, ולא תקף את בני משפחתו. עוד ציין כי בחקירתו במשטרה העדיף לא לספר את חלקם של המתלוננים כיוון שפנו אליו בשכונה במטרה לעשות סולחה, והוא לא היה מעוניין לחשוף את הפרטים על מנת לשמור על יחסים תקינים.

3. בשלב הסיכומים טען הנאשם לקיומן של סתירות רבות בין גרסאות עדי התביעה, ועדויות רבות מפי השמועה. הנאשם אינו מכחיש כי נגרמה חבלה למתלונן במרפקו, אך בשים לב למהומה שקמה במקום האירוע, הוא

טוען כי נותר ספק האם ידו היתה בדבר.

מסד הראיות

4. מטעם התביעה העידו שני המתלוננים א' וח', וכן השוטרים שטיפלו באירוע ובחקירה. מטעם הנאשם העידו הוא עצמו, וכן דודתו, אחיו ס', ואחד ממכובדי השכונה.

5. בשלב הסיכומים הודיעה התביעה כי נוכח פערים ראייתיים שנוצרו בעדותו של ח', היא חוזרת בה מן האישום בעבירת תקיפה כלפיו (עמ' 97 ש' 30), ועותרת להרשעה בנוגע לתקיפת א' וי' בלבד.

6. אציין כבר עתה, כי במהלך המשפט עלו טענות לפיהן ברקע לאירוע עומד סכסוך משפחתי מורכב בין הצדדים, בנוגע לזכויות במקרקעין במבנה מסוים ב....., אך עניין זה לא בורר, ואין ביכולתו של בית המשפט לקבוע כל ממצא בנוגע לכך.

7. כעת אגש לניתוח גרסאות המעורבים.

ניתוח ראיות התביעה

8. העדות העיקרית עליה נסמכת התביעה היא עדותו של א', שהוא הנפגע העיקרי באירוע. א' מתגורר עם אשתו וילדיו במתחם המשפחה, שם מתגוררים גם אביו, אחיו ודודיו. לפי עדותו, קיים סכסוך רב שנים בין בני המשפחה הנרחבת, ובייחוד ישנה עוינות אלימה כלפיו וכלפי שני אחיו, ח' ופ' מצד הנאשם, ששונא אותו ואת אחיו בשל סכסוך כלשהו עם הוריו שטיבו לא ידוע לו (עמ' 17 ש' 20). ביום האירוע סבל מבעיית כאב גב, והיה אמור להרכיב גז בביתו, כשהבלון ממוקם בחצר המשפחה. כיוון שידע כי הנאשם יכעס באם ייכנס לחצר, ובשל מצבו הבריאותי, ביקש מאחיו פ' להיכנס לחצר ולפתוח את הבלון. ואמנם, הנאשם כעס על פ' ומנע ממנו פתיחת הבלון, לכן עלה א' אל דירת אביו י', וביקש עזרתו. האב ירד לחצר ופתח עבורו את הבלון, אך התרחשות זו היוותה פתיח לאירועים בהמשך אותו היום. בשעות הערב היה א' בחוץ עם ילדיו ששיחקו בכביש, היות שהנאשם אסר עליהם לשחק בחצר. בשלב מסוים חש כאבי גב וביקש מאחיו חאלד שישמור על ילדיו ויכנס לקחת כדור נגד כאבים. כשיצא מהבית בחלוף זמן קצר, ראה את הנאשם מתקרב לאחיו חאלד על מנת להרביץ לו, כשהמרחק ביניהם כ- 3-4 מ' (עמ' 27 ש' 27), כשהתקרב על מנת להפריד, תפס אותו דודו ס' שחשב כי הוא עומד לתקוף. בשלב זה הנאשם הביא מקל טוריה, ובא להכותו בראשו במקל, אך הוא הגן עם זרועו על ראשו, ולכן הוכה במרפק (עמ' 18 ש' 17-13): "אני שראיתי את המקרה הזה באתי וניסיתי להפריד, אמרתי לו למה אתה כל הזמן חפש אותנו למה אתה כל הזמן רוצה לריב אתנו ואז דוד שלי ס' תפס אותי, חשב שאני רוצה לתקוף. תפס אותי מאחורה. ואז י' עם המקל, תפס את המקל ורצה לדפוק לי בראש ואני הגנתי על הראש. הוא ישר הכה עם המקל (מדגים הנפה של המקל בתנועת זרועה רחבה מעל הראש והנחתה)" (עמ' 18 ש' 29). עוד העיד

כי הנאשם גם נתן לו בעיטה בגב (עמ' 19 ש' 25). א' הבהיר כי אילו הוא היה מספיק לתפוס את אחיו ח', ואילו דודו ס' היה תופס את הנאשם, היתה התקיפה נמנעת, אך הטעות של ס' היתה שתפס אותו במקום לתפוס את הנאשם (עמ' 29 ש' 3). לדבריו, מיד לאחר התקיפה "נפל האסימון" לס', ותפס את הנאשם. בשלב זה הגיע אביו י' (עמ' 30 ש' 8), והנאשם לקח קרש אחר מהחצר, לאחר שס' נטל ממנו את המקל טוריה, והיכה את אביו בקרש (עמ' 30 ש' 17).

א' תיאר כי מיד לאחר שהוכה, אחיותיו קראו לאביו, שירד מביתו ללא חולצה, והחל וויכוח בינו ובין הנאשם, שהתפתח למריבה, בה הנאשם החל להכות את אביו במקל, וזה החזיר לו. לקראת הסוף, הגיע דודו ע', החל לאיים, ורץ לביתו להביא נשק (עמ' 19 ש' 10-14). בשלב זה א' התקשר למשטרה (עמ' 19 ש' 29).

א' שלל את הטענה לפיה הוא נפגע במהלך ניסיונו להפריד בין אביו ובין הנאשם, ואת האפשרות שנפל במדרגות. כמו כן, שלל מכל וכל את האפשרות לכך שע' הוא זה שתקף אותו, ועמד על טענתו לפיה הנאשם הוא זה שתקף (עמ' 26-30).

לגבי סיומו של האירוע, העיד כי כשבאו השוטרים, דודתו ד' (אחות אביו) החלה לסמן להם כאילו א' וי' הם שתקפו, אך זה היה שקר. השוטרים רצו לקחתו לתחנה, אך ר' דודו מצד אמו הראה להם כי הוא פצוע ואז לקחו אותו בניידת לתחנה ומשם לבית החולים (עמ' 20 ש' 30).

9. א' אישר כי בחקירתו במשטרה לא סיפר על חלקו של ס' וכי העלה עניין זה לראשונה בעת הכנתו לעדות (עמ' 34 ש' 21). כשנתבקש להסביר, אמר כי מלכתחילה לא חשב להזכיר את חלקו של הדוד ס' כיוון ש- "הבן אדם בכלל לא התכוון לתפוס אותי לרעה, הוא תפס אותי לטובה" (עמ' 34 ש' 24). בנוסף, העיד כי אביו סירב בתוקף להגיע למשטרה, ועמדתו היא שאין מקום לערב משטרה במריבות במשפחה, לכן לא הוגשו תלונות מטעמו או מטעם אחיו כלפי הנאשם בגין אירועים אלימים קודמים, אך הפעם אביו אמר לו "תתלונן רק המשטרה תפתור את זה" (עמ' 24 ש' 22). ואולם, גם הפעם סירב אביו למסור בעצמו תלונה. א' הסביר כי מאותו טעם, לא פירט בחקירה אודות תקיפת אביו בידי הנאשם, אלא התמקד אך ורק בתקיפה כלפי עצמו (עמ' 32 ש' 11). עוד תיאר כי לאחר האירוע, היו ניסיונות גישור במשפחה, ובין היתר הגיע דודו ט', אחיהם של אביו והנאשם, ואמר כי דיבר הרבה עם הנאשם שיפסיק להרביץ לילדי י' (המתלוננים), ושכנע את א' לבטל את התלונה. לדבריו, אמנם נסעו לתחנה, אך החוקר לא קיבל אותם (עמ' 22 ש' 17-25).

10. עולה מן הראיות כי א' הוא שהזעיק את המשטרה, ובדו"ח הפעולה (ת/1) נרשם כי צרח בטלפון, בקריאה לניידת, שכן "אחיו תקף אותו כרגע עם מקל... הוא כרגע נועל עצמו בבית יש צרחות מהדירה". אין מחלוקת על כך שברישום הקריאה נפלה טעות קולמוס, שכן א' התלונן על דודו הנאשם ולא על אחיו. על פי הדו"ח, השוטר שגיאה נזעק למקום, ובהגיעו טענו בפניו הנוכחים, כי הצדדים לאלימות נרגעו. עם זאת, איתר את המודיע א', והביאו לתחנת המשטרה, שם גבה הודעתו. א' מסר לו כי דודו הנאשם, שונא אותו ואת אחיו, והיום תקף אותו בבעיטה בגבו ומכה באמצעות מקל בידו. בנוסף, מסר א' כי דודו ע' איים עליו בנשק, אך הוא לא ראה את הנשק.

11. במקביל להגעת השוטר שגיאה למקום האירוע, נזעק לשם גם השוטר רוט. על פי דו"ח הפעולה שלו

(ת/3), הבחין בהתקהלות גדולה, ולצד זה הבחין באדם רץ ובורח מהמקום, אשר הזדהה בפניו כע.א. לאחר מכן, ניסה להרגיע את הרוחות, והבחין בא', שהיה פצוע בידו, וצולע. א' מסר לו כי הוכה על ידי הנאשם בשל סכסוך משפחתי, וכי דודו ע' איים עליו ואמר כי הוא הולך להביא נשק. רוט מציין כי ביקש מק', אחיו של הנאשם, כי ימצא את הנאשם ואת יתר אחיו ויתללו עמו לתחנה, אך למרות שהמתין להם, לא הגיע איש, לפיכך עזב את המקום.

12. גם השוטר אזולאי הוזעק לזירת האירוע. לפי דו"ח הפעולה שלו (ת/10), מיד בהגעתו הבחין בא' כשהוא פצוע, יושב על הרצפה ומחזיק את ידו השמאלית. אזולאי סייע לו לעלות לניידת.

13. אין מחלוקת על כך שבאותו ערב ביקר א' במחלקת מיון בבית החולים שמיר, שם בוצע צילום מרפק . על פי המסמך הרפואי (ת/4), נמצא שבר עם תזוזה מינימלית בקונדיל הרדיאלי, והיד הושמה בגבס. בעדותו הציג א' לבית המשפט צלקת שנותרה על זרועו באזור החיצוני של המרפק (עמ' 19 ש' 8).

14. עדות א' נתמכת בעדות אחיו ח', שנכח באירוע. אמנם, במהלך עדותו הוכרז ח' כעד עוין, בשל פערים בין עדותו לתוכן הודעתו בחקירה, בנוגע לשאלה האם הוא עצמו הותקף בידי הנאשם באירוע. ואולם, כפי שנכתב קודם, בסיכומיה הודיעה התביעה כי היא חוזרת בה מייחוס עבירת תקיפה של הנאשם כלפיו. ב"כ הנאשם טענה בסיכומיה כי אין לתת אמון בעדות ח', היות ששינה עדותו: בעוד שבחקירתו טען כי הנאשם היכה אף אותו, בעדותו טען כי הנאשם תקף אך ורק את אחיו א', ולא תקף אותו. בחנתי היטב טענות אלה, ולדעתי לא נפגמה מהימנותו של ח', ואף לא ניתן לקבוע כי שינה גרסתו, כפי שיווהר מיד.

15. ח' העיד בדומה לא', על קיומו של סכסוך משפחתי רב שנים, עם הנאשם (עמ' 36 ש' 11). את האירוע תיאר כך: "הייתי על הכביש ושמעתי את זה. הוא גם הוציא את פ' החוצה. אחר כך י' היה כל הזמן זורק מלים, ליד הדלת הוא עומד שמה זורק מלים, יורק על הכביש, מסתכל, יורק. א' נכנס הביתה אמר לי תסתכל על הילדים עד שאני נכנס ויוצא. הוא נכנס, אני יושב ליד האוטו, פתאום א' יצא מסתכל י' נתן לו מכה עם מקל של טוריה. זה מה שהיה. אחר כך התחיל הבלגן" (עמ' 36 ש' 23). ח' עמד על טענתו לפיה ראה כי הנאשם תקף את א' (עמ' 40 ש' 9), ואת המכה במרפק קיבל א' ממנו ולא מאף אדם אחר (עמ' 54 ש' 20). כמו כן, העיד כי לאחר מכן, היו דחיפות "אחד על השני, כולם באו, אחד דחף את השני... לא ראיתי מי דחף ומי תקף" (עמ' 40 ש' 13-15). כשנתבקש לפרט את ההתרחשויות, אמר: "י' יושב ליד האוטו שלו, שם כיסא ויש לו את המקל של הטוריה לידו, פעם מחזיר אותו לאוטו פעם שם אותו לידו... מה אני אגיד לך, אני ליד הדלת, היינו משני צדי הפתח של הבית. הוא בא לכיוון שלי אבל א' בדיוק יצא מהדלת של הבית בינינו וקיבל את המכה ביד" (עמ' 42 ש' 12).

לגבי חלקו, אמר כי הוא עצמו לא קיבל מכה מהנאשם, אף כי הנאשם כן ניסה לתקוף אותו (עמ' 48 ש' 6-7). בעניין זה הבהיר כי במועד האירוע היתה זרועו חבושה, בשל פציעה בעבודה, שכלל אינה קשורה לאירוע (עמ' 38 ש' 13-17).

16. עיון בהודעתו של ח' שהוגשה מכוח סעיף 10א' לפקודת הראיות, מעלה כי גם שם, לא טען באופן סדור

וחד משמעי כי הותקף בידי הנאשם, ועולה חשש כי נפל בלבול כלשהו אצל החוקר. אמנם, בשורה 5 אמר ח': " הוא בא מהר כזה עם הטוריה ניסה לתת לי מכה, אני הגנתי על עצמי עם היד, וקיבלתי מכה ביד ימין [הערת חוקר: הנ"ל חבוש עם תחבושת...] ומיד ברחתי זה ממש במקרה אחי יצא מהבית אז י' התקרב אליו נתן לי מכה עם המקל...". ואולם, בשורה 25 אמר: "ישר ניסה לתת לי מכות אני הגנתי על עצמי וברחתי אם לא הייתי מגן על עצמי אני לא יודע איפה הייתי מקבל את המכה בראש או בכתף". אך ברור הוא כי על פי הסיפא, גרסת ח' בחקירה היתה שהוא עצמו לא הותקף, אלא הספיק לברוח. עיון מדוקדק ברישא, מלמד כי גם שם הסביר שהנאשם רק ניסה להכותו, ואילו אחיו שיצא מן הבית הוא זה שהוכה במקל. נראה כי במילים: "התקרב אליו נתן לי מכה" נפלה טעות קולמוס, באשר הכוונה היתה לתאר את תקיפת א', וצ"ל "התקרב אליו נתן לו מכה". היות שהחוקר לקה באי הבנה לגבי מקור הפגיעה בידו של ח', והבין בטעות כי נגרמה על ידי הנאשם, עולה חשש ממשי כי טעה בהבנת טענותיו, ורשם בטעות כי ח' טען שהוכה על ידי הנאשם. אני סבורה כי בעדותו הסביר ח' היטב את שהתרחש, וגרסתו מתיישבת לחלוטין עם כוונתו בהודעתו, ואף עם גרסת א'.

17. אני ערה לכך שבחקירה הנגדית, טוען ח' מחד כי דודו ס' נכח בעת שהוכה אחמד, ומאידך טען כי הדוד היה בביתו באותו שלב (עמ' 50 ש' 11). אכן, נוצרה בעניין זה סתירה פנימית, אך לאחר שקילת הראיות אני סבורה שמדובר בעניין שולי, שאין בו כדי לפגום במהימנותו.

18. חיזוק לעדויות א' וח', ניתן למצוא בכך שטענתם לפיה הדוד ע' איים כי יירה, ורץ להביא נשק (עמ' 46 ש' 13-7), נתמכת בדו"ח הפעולה של השוטר רוט (ת/3), שראה את ע' רץ מן המקום. בנוסף, אין מחלוקת על כך שע' נחקר במשטרה אודות איומיו, נטל אחריות וסיים את ההליך בהסדר מותנה.

19. חיזוק נוסף לעדות א' אודות סירובו של אביו י' למסור תלונה, ניתן למצוא במזכרים ת/16-17 לפיהם הוא סירב בתוקף להתייצב לחקירה.

גרסת הנאשם

20. מול עדויותיהם הברורות של א' וח', הנתמכות בדו"חות השוטרים ובמסמכים רפואיים, עומדת גרסת הנאשם, שאינה חפה מקשיים.

בהודעותיו מליל האירוע ומיום המחרת (ת/7-8) מסר בלקוניות כי לא תקף את א' כלל, אלא רק היה לו "וויכוח דחיפות" עם אחיו י'. כשנשאל האם בניו של י' היו מעורבים, השיב בלקוניות: "היה חושך ושכנים יצאו. רק אני ואח שלי", והכחיש כל סכסוך עם המתלוננים (שם ש' 29).

הנה, בסתירה גמורה לכך, פתח את עדותו באשרו שהוא שונא את מעשיהם של המתלוננים (עמ' 61 ש' 9), ובתשובה לשאלה מדריכה, אמר כי המתלוננים "עושים בעיות", וכי "ירו על הבית שלנו... מהשטיות שלהם מה שהם עושים" (עמ' 61 ש' 13-18), ואף הרחיק וטען כי אינו מרשה למתלוננים ואחיהם להיכנס לחצר, מחשש שישימו שם

נשקים, זאת מאחר שתפסו נשק אצל שכניו, "לא רוצה שיסתובבו לי בחצר, לא רוצה להיות בבית סוהר, לא מחפש להיות בבית סוהר. עושים בעיות ואני לא מחפש את הבעיות עם השכנים, כל היום עושים בעיות עם השכנים (עמ' 63 ש' 20). כל הדברים הללו מהווים גרסה כבושה לחלוטין, שלא בא זכרה בהודעותיו או בעימות עם א', ולא הובאה כל ראיה הקושרת את המתלוננים לחשדות בעניין נשקים. לפיכך אין מנוס מן המסקנה כי מדובר בניסיון להשחיר את פני המתלוננים, ללא בסיס.

21. גרסה נוספת הסותרת את הודעתו מסר הנאשם בהמשך עדותו (עמ' 61 ש' 29), שם תלה את האירוע בכך שפ' אחיהם של המתלוננים נכנס לחצר בניגוד לרצונו, ולאחר מכן, נכנסו המתלוננים: "בא א' קילל אותי, ירק עלי ועשה לי אצבע ככה בעין, ירק עלי. ואז באו התנפלו עלי. ואחר כך בא כאילו הדחיפות. היו דחיפות בינינו ובא י' אחר כך" (עמ' 61 ש' 30). גם גרסה זו היא כבושה, ולא עלתה בחקירה או בעימות כלל. מעבר לכך זוהי גרסה הסותרת את טענתו לפיה כל שאירע הוא "וויכוח של דחיפות" עם אחיו י', ועולה מכאן כי אכן היתה התרחשות אלימה בין הנאשם ובין א' וח', אשר קדמה להגעתו של י', בדיוק כפי שטוענים המתלוננים.

22. הנאשם טען בחקירה הנגדית כי נמנע מלספר במשטרה את כל אשר אירע עם המתלוננים, כיוון שבאו השכנים ועשו סולחה והוא סמך על המילה שלהם (עמ' 66), אך בסופו של דבר מצא עצמו עצור, כיוון שאחרים לא כיבדו את הסולחה ובגדו בו (עמ' 66 ש' 22). ואולם, מתעוררת תמיהה: אם בשל הסולחה החליט לא לדווח במשטרה אודות המריבה, מדוע כן סיפר על "וויכוח דחיפות" עם אחיו י'? והלא דווקא עם י' נערכה לטענתו הסולחה, בעוד שלא נכללו בה המתלוננים?! הנאשם נשאל על כך בחקירה הנגדית, אך תשובותיו היו לקוניות ומתחמקות (עמ' 66), והוא הרבה לחזור על דבריו כמנטרה: "עשו סולחה" (עמ' 66-67, עמ' 74).

23. הנאשם נשאל רבות אודות פרטי ההתרחשות, וטען שוב ושוב כי "היה חושך" ולכן לא ראה אם א' נפגע או לא, ולא ראה מי מבני המשפחה נכח (ת/7 ש' 35; עמ' 72 ש' 26; עמ' 76 ש' 14). טענה זו נשמעה בלתי משכנעת, הן משום שהוא עצמו הצליח לזהות חלק מן הנוכחים, ובהם י', ס', ע' ואחרים, והן מן הטעם שאיש פרט אליו לא העיד כי שררה חשיכה במקום. שעה שמדובר בחצר מתחם המשפחה, אין זה סביר כי המקום נעדר תאורה סבירה.

24. קושי נוסף, עולה מגרסת הנאשם לפיה כלל לא ראה כי א' נפצע, ואף לא היה ידוע לו על כך. אם לא די בזה, הנאשם הרחיק וטען כי גם בתקופה שלאחר האירוע, לא ראה את א' כשזרעו מגובסת ולא ידע על כך (עמ' 75 ש' 15-33). שעה שהנאשם מתגורר במתחם משותף עם משפחת א', ושעה שדבר הקטטה היה ידוע, ולא נערכה סולחה עם א', אין זה מתקבל על הדעת כי הנאשם לא ידע על פציעתו. נראה יותר כי בעדותו ביקש להרחיק עצמו מן העניין ככל האפשר.

יתר עדי ההגנה

25. דודתו של הנאשם מ' הובאה לעדות מטעמו, אך ניתן היה להתרשם כי מטרת עדותה היא להשחיר את פני המתלוננים, באופן בלתי מעוגן, על ידי יצירת הרושם שיש להם מעורבות באירועי ירי. העדה לא נכחה באירוע, והגיעה

רק כשהקטטה הפכה לרבת משתתפים, לפיכך אין בעדותה כדי לשפוך אור.

26. מר ו', מנכבדי הקהילה ומגשר, העיד כי נערכה סולחה בין הצדדים. עם זאת, העיד כי כלל לא היה ידוע לו עד כה אודות פציעתו של א'. גרסתו זו עוררה תמיהה, וקשה להשתכנע כי נערכה סולחה כדת וכדין, תוך התעלמות מן הפציעה שהיתה תוצאתו החמורה של האירוע. מכל מקום, ו' העיד כי מעולם לא שמע דבר רע על המתלוננים (עמ' 83 ש' 31), בניגוד לעדות הנאשם לפיה הם "עושים בעיות" בקביעות. אינני מוצאת כי היה בעדותו כדי לתרום להכרעה.

27. אחיו של הנאשם, ס', העיד כי רק הפריד בין הנאשם לאחיו י', ושלל אלימות מצד הנאשם כלפי א': "א' לא היה בתמונה" (עמ' 88 ש' 29). מצד שני, ידע לומר דברים זהים לאלה שמסר הנאשם בגרסתו הכבושה, היינו: כי המתלוננים נכנסו לחצר "התחילו לזרוק לו מילים לא יפים ולעשות לו עם האצבע ככה (אצבע משולשת)" (עמ' 88 ש' 21), אך אישר כי לא ראה זאת, אלא שמע על כך מהנאשם (עמ' 89 ש' 6). עדותו העלתה חשש לתיאום עם הנאשם. בנוסף, עולה חשש כי עד זה מוטה לרעת המתלוננים, שכן כאשר נשאל האם בירר ממה נפצע א', השיב: "לא שאלתי אותו ולא מעניין אותי" (עמ' 91 ש' 6) וכן עלה כי יש לו מעורבות בסכסוך בין הנאשם למשפחת המתלוננים בעניין נכס מקרקעין, והוא מצדד בנאשם באותו עניין: "יכול להיות שהוא רוצה לנפח, השתלטו על הבית של י'" (עמ' 91 ש' 14; עמ' 92).

סיכום ומסקנות

28. התביעה הביאה ראיות מהימנות ומשכנעות לכך שהנאשם ניסה לתקוף את ח', ובסופו של דבר היכה את א' במקל הטוריה, פגע בזרועו, וגרם לו שבר. בעניין זה, נתמכו עדויות המתלוננים בדו"חות השוטרים ובמסמך הרפואי.

29. עדות הנאשם הותירה קשיים רבים, ונשמעה כניסיון להרחיק עצמו בכל מחיר. גם עדי ההגנה לא תרמו רבות, והותירו רושם מגמתי.

30. החסר בעדויותיהם של בני משפחת המתלוננים הוסבר בסירובם להתלונן במשטרה, והוכח כי אלה הם פני הדברים, כך שאין מדובר במחדל חקירה. כמו כן, אינני מוצאת מחדל ממשי בכך שלא אותר מקל הטוריה בחצר המשפחה. זאת, הן מן הטעם שקשה להניח כי ניתן היה לזהות בוודאות חפץ מסוג זה בחצר מתחם המשפחה, והן מן הטעם שמארג הראיות מוצק דיו גם ללא הבאת המקל כראיה.

31. בנוגע לתקיפת י', עלה מכל העדויות כי בחלקו המאוחר של האירוע, לאחר שירד י' מביתו, היו חילופי דחיפות בינו ובין הנאשם. גם הנאשם עצמו מודה בכך, אך ניתן להבין מדבריו כי לא הוא זה שיזם את חילופי הדחיפות הללו, אלא י' שירד מביתו יזם אותן. היות ש' עצמו סירב להתלונן במשטרה, ואף לא הובא לעדות, נותר חלל ראייתי משמעותי בנוגע לחלק זה של האירוע, ונפגעה זכותו של הנאשם לחקרו. אני סבורה כי בנוגע לאישום זה, לא די בעדויות א' וח', שכן שניהם העידו כי לאחר תקיפת א', נוצרה התקהלות והשתוללות רבת משתתפים, ולא היה בידם למקד מה היו בדיוק מעשי הנאשם (למשל: עמ' 44 ש' 32). במצב זה, לא התגבשה מאסה קריטית של ראיות נגד הנאשם,

לתקיפתו של י'.

32. לצד הראיות המוצקות לתקיפת א' במקל הטוריה, לא מצאתי כי קיימות די ראיות לכך שהנאשם בעט בגבו. עניין זה הוזכר פעם יחידה על ידי א', אך אין לו תימוכין נוספים, ואף ח' העיד כי לא ראה זאת (עמ' 47 ש' 24-27).

33. לאחר כל האמור, המסקנה היא שהוכחה מעבר לכל ספק סביר העבירה של גרימת חבלה חמורה לא', אך לא הוכחו יתר העבירות.

לפיכך, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של חבלה חמורה, ומזכה אותו מעבירות התקיפה האחרות.

ניתנה היום, ח' תשרי תשפ"ג, 03 אוקטובר 2022, במעמד הצדדים